

Kapitola čtyři

JEREMIAH

Když vidíte svého tátu brečet, dost to s vámi zamává. Nebo s někým možná ne. Možná, že jiní lidé mají táty, kterým pláč nevadí a nebojí se projevit svoje city. Můj táta ne. Táta nikdy nebrečel a neměl moc rád, když jsme brečeli já nebo brácha. Ale tehdy v nemocnici a potom na pohřbu bulel jako ztracené dítě.

Mama umřela brzo ráno. Všechno se to seběhlo tak rychle, že mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že se to doopravdy děje. Nedojde vám to hned. Ale potom večer, první večer bez mámy, jsme doma byli jen Conrad a já. Bylo to poprvé po dlouhé době, co jsme byli úplně sami.

Dům byl úplně ztichlý. Táta jel s Laurel zařizovat pohřeb. Příbuzní byli v hotelu. Byli jsme s Conem sami. Předtím během dne tu pořád někdo pobíhal, ale teď jsme tu byli jen on a já.

Seděli jsme v kuchyni u stolu. Spousta lidí nám poslala různé věci, jako koše s ovocem, talíře s obloženými chleby, kávový dort. Nebo velkou plechovku máslových sušenek.

Ulomil jsem si kus kávového dortu a strčil ho do pusy. Byl suchý. Ulomil jsem si ještě jeden kousek a snědl ho. „Dáš si?“ zeptal jsem se Conrada.

„Ne,“ odpověděl. Pil zrovna mléko. Napadlo mě, jestli už není zkyslé, protože jsem si nepamatoval, kdo byl naposledy nakoupit.

„Co se bude dít zejtra?“ zeptal jsem se. „Přijdou všichni sem?“

Conrad pokrčil rameny. „Nejspíš.“ Nad horním rtem se mu od mléka udělal knírek.

Nic víc jsme si neřekli. Conrad šel nahoru k sobě do pokoje a já poklidil v kuchyni. Byl jsem unavený, a tak jsem si šel taky lehnout. Váhal jsem, jestli nemám jít za Conradem, protože i když jsme nic neříkali, bylo lepší, když jsme byli spolu. Nebylo to tak osamělé. Chvilku jsem postával v chodbě a chystal jsem se zaklepat, a pak jsem zpoza dveří uslyšel tlumené vzlyky. Conrad brečel. Nešel jsem za ním. Nechal jsem ho na pokoji. Věděl jsem, že tak by to chtěl. Zavřel jsem se ve svém pokoji a zalezl si do postele. A taky jsem se rozbrečel.